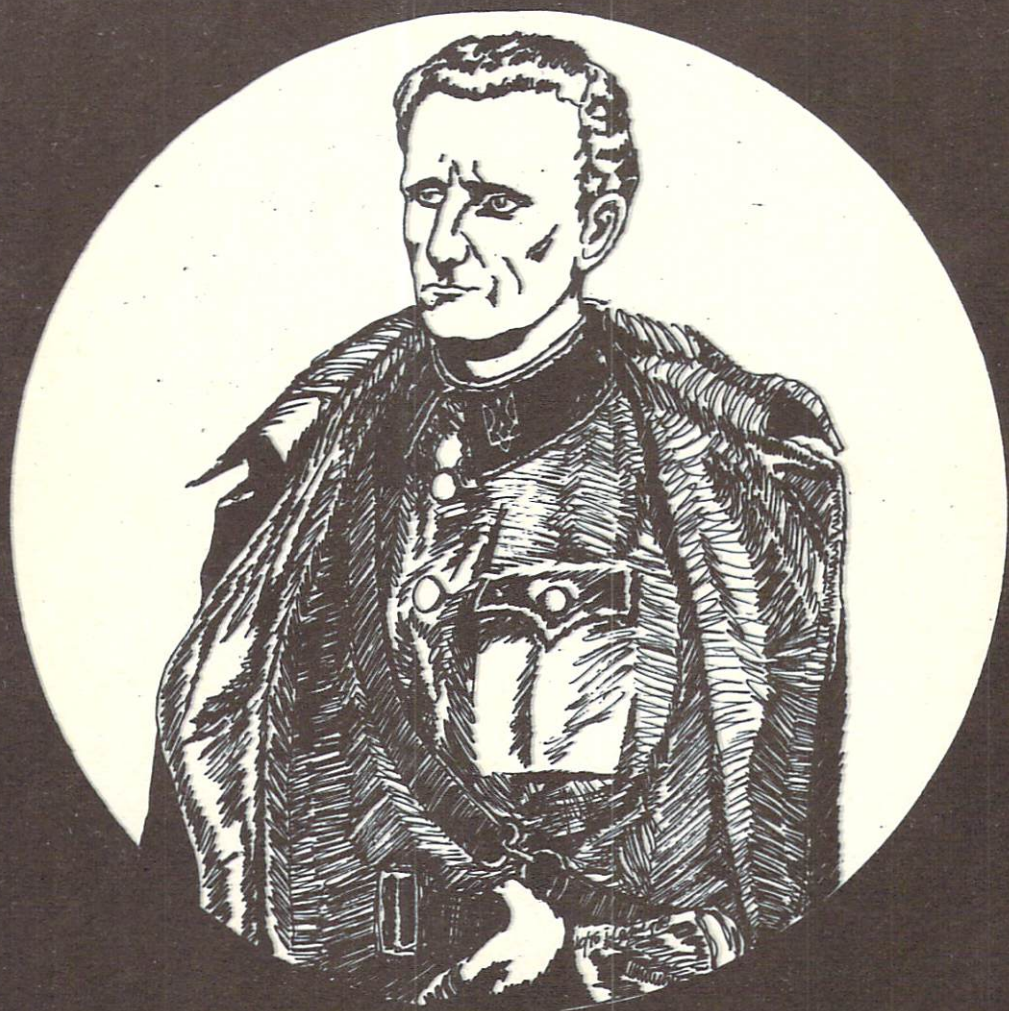

ПРОМІНЬ ВОЛІ

ЗИМА 1975 \$1.00

UKRAINIAN STUDENT
ORGANIZATION OF
MICHNOWSKY (TUSM)

1975

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР

Аскольд Лозинський

УКРАЇНСЬКОМОВНИЙ РЕДАКТОР

Ігор Дябога

АНГЛОМОВНІ РЕДАКТОРИ

Борис Потапенко

Володимир Зарицький

ОБКЛАДИНКА І

МИСТЕЦЬКЕ ОФОРМЛЕННЯ

Ярослав Лемега

ТЕХНІЧНА ДОПОМОГА

Ірина Куца

АДМІНІСТРАТОРИ

Роман Зварич

Мирон Федорів

ПРОМІНЬ ВОЛІ

ЗМІСТ

ВІД РЕДАКЦІЇ.....	ст. 2
EDITORIAL.....	р. 3
MEN DIE - IDEALS DO NOT.....	р. 4
УКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ В СССР Гая Климук.....	ст. 6
ЗВІТ.....	Аскольд Лозинський.....ст. 7
VIII TUSM CONGRESS.....	р.13
РЕЗОЛЮЦІЇ.....	ст.15
SHOULD WE SETTLE FOR AN AUTONOMOUS SOVIET UKRAINIAN REPUBLIC Wolodymyr Zaryckyj.....	р.18
"ТЕРИТОРІЯЛЬНИЙ ІМПЕРАТИВ" Лев Іваськів.....	ст.20
THE FUTILITY OF PETITIONING THE UN Borys Potapenko.....	р.25
АНАЛІЗА СУЧАСНОГО РУХУ НА УКРАЇНІ Аскольд Лозинський.....	ст.28

Статті підписані прізвищем чи ініціалами
автора не є конечно висловом становища
Редакції чи Товариства Української Студію-
вчої Молоді ім. Миколи Міхновського/ТУСМ/.

ПРОМІНЬ ВОЛІ

Після довшої перерви в видаванні "Променя Волі", Крайова Управа ТУСМ рішила перебрати цей журнал і видавати його як офіційний орган ТУСМ на території ЗСА.

Це число присвячуємо пам'яті ген.-хор. Романа Шухевича- Тараса Чупринки який загинув 25 років тому в нерівній боротьбі з московськими окупантами України на Білогорщині, біля Львова 5-го березня 1950-го року.

Як у випадку інших провідників українського націоналістичного руху перед ним і після нього, так і в цьому випадку, кровожадний кремлівський режим зумів лише фізично вбити Романа Шухевича, але його дух живе по сьогоднішній день. Ідею визволення України він передав своєму синові Юркові, який вже третій раз засуджений на десять років каторжних робіт у Володимирській тюрмі. Юрко Шухевич та безчисленні інші українці доказують, що в такій чи іншій мірі праця УВО, ОУН й УПА таки продовжується.

Цей 1975 рік проголошено в ОН Міжнародним Роком Жінки і по черзі кожна держава світу вихваляла різно ролю свого жіноцтва. Навіть в СРСР проводирі КПСС твердять, що советська жінка досягнула рівноправності з чоловіком. Хоч як іронічно, ця рівноправність советських жінок є дійсна. Можна сказати, що Ніна Строката, Стефа Шабатура, Ірина Сенік, Ірина Калинець та багато інших, страждають за свої переконання в однаковій мірі, як Святослав Караванський, Валентин Мороз, В'ячеслав Чорновіл, Ігор Калинець та інші.

На Україні, жінки разом з чоловіками борються за національні, культурні та гуманітарні права. Для них також присвячуємо це число.

Так, як шести й семидесятники стоять на позиціях безкомпромісової боротьби за українське життя, Редакція "Променя Волі" вважає, що кожний тусмівець повинен іти їхнім шляхом.

Усі українці у вільному світі повинні протестувати проти порушення людських прав на Україні, але також усі українці повинні пам'ятати, що наша праця не кінчиться на обороні лише цих прав, але сягає далше. Протести проти порушення цих прав, це засіб для поширення визвольної ідеї України по цілому світі, бо, як писав Тарас Шевченко, тільки "... в своїй хаті своя правда і сила, і воля", а з ними й людське право.

Редакція "Променя Волі" приймає підписані статті на студентські, тусмівські, суспільно-розвагові та політично-ідеологічні теми. Закликаємо всіх студентів присилати нам свої статті в українській або англійській мовах. На сторінках нашого журналу матиме кожний нагоду проявити свій журналістично-публіцистичний талант.

CHANGING OF THE GUARD

One of the most salient points of the eighth TUSM Congress held in Philadelphia late last September was the fact that the assemblage was attended by a younger crop of students who are new to the workings of the organization, but are eager to get involved and will inject into it fresh ideas.

Up until recently, TUSM nationally revolved around a handful of individuals who have been its driving force for the past five or more years. We are not attempting to downgrade their accomplishments or spirit, because they were indeed great. Nevertheless, when the same group heads an organization, especially a student union, for a long period of time that organization can become stagnant in its ways.

One of the principal complaints of the younger generation against the older generation is that the reigns of power are held too long by one person or group. A turnover of people is necessary for the survival of any organization.

To be sure, the passing of authority abruptly to the younger students would have a negative effect, because what they do not lack in zeal and drive they may lack in administrative or procedural knowledge.

But, as is reflected in the newly elected TUSM executive board, under the supervision of several veteran TUSM members, the newer members of the board can be groomed ideologically and administratively to take hold of all the executive board positions next year.

ПРОМІНЬ ВОЛІ

MEN DIE--IDEALS DO NOT

1975 marks the 25th anniversary of the death of Gen. Taras Chuprynka-Roman Shukhevych with Soviet MVD forces in the town of Bilohorshcha near Lviv.

In Ukrainian communities throughout the free world, this date was marked with concert programs, rallies and demonstrations, each showing the Kremlin regime that the memory of the work and ideals of Roman Shukhevych has not faded even after a quarter of a century.

Gen. Chuprynka was born Roman Shukhevych on July 7, 1907. After completing secondary education in Lviv, the ancient capital of western Ukraine, young Roman entered the polytechnical school there. In his youth he was especially interested in swimming, alpinism and track and field.

As a 19-year old teenager Roman became involved in movements aimed at liberating western Ukraine from Polish occupation. He joined the Ukrainian Military Organization (UVO), one of the first organizations of this kind to be formed in Ukraine after World War I.

Since his childhood, Roman was interested in the military and dreamed of becoming a soldier. After completing the polytechnical school in Lviv, he entered a Polish military academy, but did not graduate as an officer because he was not of Polish lineage.

At the disbandment of the UVO and the creation of the Organization of Ukrainian Nationalists (OUN), another clandestine group fighting for the freedom of Ukraine, young Roman joined the OUN and along with it expanded his work against the Soviet forces as well. He diligently worked in the OUN and proceeded up in rank until in 1943 he was appointed head of the OUN in Ukraine by Stephan Bandera, head of the entire OUN.

That same year, the Ukrainian Insurgent Army (UPA) was formed by the OUN and he became its commanding officer. That date also signaled the commencement of a third front for Ukraine against Nazi Germany. He also assumed chairmanship of the secretariat of the Ukrainian Supreme Liberation Council, the revolutionary government of Ukraine which existed in 1943 until many years after the conclusion of the war.

Armistice in Europe did not mean the end to hostilities in Ukraine. The OUN-UPA continued its struggle against Soviet oppression until the early 1950's.

On March 5, 1950, Gen. Chuprynka-Shukhevych's troops were surrounded by Soviet MVD forces, and he died in battle with them at Bilohorshcha, a town near Lviv.

Nikita Khrushchev, the late Soviet premier, wrote in his memoirs that the activity of the OUN-UPA caused considerable damage to the Red Army and MVD troops even after the defeat of Nazi Germany, but he added that orders were given at that time to destroy the two organizations at all costs.

Today, Gen. Chuprynka-Shukhevych's son, Yuriy, is serving the third consecutive ten-year prison term in the notorious Vladimir Prison near Moscow, for refusing to denounce the activity of his father. Yuriy was arrested for the first time at age 15 in 1948.

But Yuriy is not alone. Since the death of his father, an entire generation grew up under Soviet captivity and have stood up to defy Moscow.

The ideals of establishing an independent and sovereign Ukraine have been forwarded by Yuriy's two fellow inmates in Vladimir, Valentyn Moroz and Lev Lukianenko. Their cries have reverberated in Mordovia, Perm and in the Urals by men and women of all ages.

With Chuprynka in 1950, Bandera in 1959, Petlura in 1924, and Konovalets in 1938, Moscow succeeded in destroying physical lives but their ideals have lived on to spark another generation of Ukrainian youths into standing up and defying Moscow.

Українські Жінки в СССР

В червні 1954-го року в концтаборах Казахстану - Кінгірі, згинули героїською смертю 500 українських жінок. Проти насилля і терору та нелюдських жорстокостей в таборі, в"язні зорганізували повстання. Вони відмовилися йти до праці, вимагаючи амністії для малолітніх і інвалідів, перегляду засудів, знесення спецрежиму, усунення чисел на одязі, усунення ґрат на вікнах бараків і введення восьмигодинного дня праці. В"язні самі зладили на давчі радіо-апарати і передавали заклики до вільного світу.

24-го червня 1954-го року, до табору число 392, увійшли військові частини. Управа табору закликала в"язнів, щоби вони вернулись до праці, та грозила вивозом на Колиму. Вночі 26-го червня, табір освітлено ракетами, в"їхали танки, та почали обстрілювати бараки. Були ранені і вбиті. В"язні боронилися всім, що могло бути за зброю, але не змогли встоятися перед наступаючим військом. У 7-ій год. ранку 500 українських жінок і дівчат вийшли, щоб зупинити бій, але МВД-исти їхали шаленою швидкістю у висліді чого більшість жінок вбито, а інших поранено. Ця відважна постава жінок, які не жаліли віддати своє життя, як протест проти нелюдської жорстокости советсько-московських злочинців, є дороговказом на майбутнє.

Ця подія буде записана в нашій історії, як приклад героїства, подібно, як бій під Крутами. На прикладі героїчної смерти українських студентів під Крутами, виросло нове покоління борців за волю України, що боролося в рядах ОУН і УПА. Смерть наших відважних жінок в Кінгірі, є смолоскипом для сучасної жінки, який освічує шлях і запалює вогонь до дальшої боротьби.

Звіт Голови Крайової Управи ТУСМ-у
від вересня 1974 до вересня 1975

" Як би ви вчилися так, як треба,
То й мудрість би була своя ;
А то залізете на небо :
" І ми-не ми, і я - не я !

І все те бачив, все те знаю :
Немає пекла, ані раю.
Немає й Бога, тільки я ..."

Які правдиві та пророчі слова Тараса Шевченка, що мабуть найкраще окреслюють сучасну українську спільноту в діаспорі та її дітей. А може ще більш відповідні оці слова : "Тяжко впасти у кайдани, умирати без волі, а ще гірше спати, спати, і спати на волі. І заснути на вік віки, і сліду не кинуть." Дійсно, коли взяти відсотково, то українці в діаспорі таки заснули. Очевидно, що нас, націоналістичну молодь в ТУСМ-і, це затривожує. Але не треба дивуватись, бо ТУСМ це ціле українське суспільство в мініятурі. Як виглядає ТУСМ, так і буде виглядати ціле суспільство.

Відсотково, поважна частина тусмівців - це люди, які не дбають про Україну, про ТУСМ, а радше цікавляться виключно власним добробутом в Америці. Як я колись сказав двом тусмівцям, які одружилися, "За якихсь п'ять літ одинокий доказ вашої українськості, це те, що ви будете мати в хаті українські образи". Коли бачимо перед собою таке явище, то дійсно зайво говорити, чи писати, про якогось там Мороза чи про "одержимість"...

Є ще інші тусмівці, а саме такі, що весь час чваняться, які вони патріоти, як вони багато зроблять для України через ТУСМ, але весь час ці палкі патріотичні слова залишаються пустими, взагалі без чину. Коли ми в попередньому прикладі показали, що матеріальний добробут перемагає над ідеалістичними пориваннями, то тут треба ствердити, що так само лінивість перемагає навіть найбільш патріотичні амбіції.

Незважаючи на цей стан, Крайова Управа ТУСМ-у за минулу каденцію старалася виконати багато запланованих акцій особисто, або як ініціатор через другі більш чисельні установи та організації. Мушу свердити також, щодо тих попередньо окреслених тусмівців належали і деякі члени Крайової Управи. Взагалі, тяжко знайти членів Крайової Управи, які дійсно виконали наложену на них працю. Були і такі, які взагалі за цілий рік або комплетно забули, або звичайно загубили точну адресу, чи число телефону Голови КУ. Очевидно, що я контактувався з усіма членами,

але чомусь ніколи не виходила /якась/ ініціатива від других членів. Таким шляхом, на майбутнє треба освідомити собі, що якщо голова КУ не працюватиме 24 години на день, а в других членів взагалі бракуватиме ініціативи, ТУСМ, згідно з асиміляційним процесом піде шляхом і других поволі вмираючих організацій, чи взагалі шляхом поволі вмираючої української спільноти.

Під час минулої каденції КУ ТУСМ заініціювала та перевела 7 окремих політичних акцій. В жовтні 1974 року ТУСМ була одинокою організацією, що гостро виступала з бойкотом виступу співачки Бели Руденко, пояснюючи свою настанову, що "Ми не демонструємо проти особи Бели Руденко, а радше ми демонструємо проти советського уряду, який її вислав, як носія советської політичної пропаганди, щоби затуманити очі вільного світу перед страшною долею української інтелігенції в УРСР, а головню Валентина Мороза. Крайова Управа видала летючки та вислала обіжник в цій справі.

Напрямом КУ ТУСМ було дошколювати советам на кожному кроці. І тому КУ запланувала та відбула акцію-демонстрацію проти виступу Ольги Корбут та советських гімнастів в листопаді 1974 року. Знову КУ видала летючку й відповідний обіжник в цій справі.

Одним з найголовніших успіхів ТУСМ-у минулого року було переведення Свята Української Незалежности, Акт 22 січня, не виключно в українському геті, але на зовнішньому відтинку, у формі манифестації-демонстрації. За порадою деяких наших приятелів, КУ заініціювала таку акцію Українському Конгресовому Комітетові в Нью Йорку та перевела успішно цю акцію. Знову КУ видала летючки в цій справі та передала ініціативу осередкам діяльності ТУСМ.

В березні, Крайова Управа видала летючку в справі приїзду советських церковних мужів до ЗСА. КУ була головним інструментом підготовки цієї акції в Нью Йорку. В квітні демонстраціями та летючками ТУСМ "вітав" легендарну советську оркестру під назвою "Балалайка". Вкінці, в травні, знов ТУСМ підготував відповідну акцію з відповідними матеріалами проти виступу "Большого Балету". В Нью Йорку, власне з ініціативи КУ ТУСМ така акція тривала три тижні. Отже, здається, легко спостерегти, що КУ виконала своє завдання, а саме через постійне дошколювання советським чинникам та ширення політичної пропаганди про Україну серед американців. Ці акції відбулися не лише в Нью Йорку,

бо КУ висилала обіжники та летючки до усіх місцевостей, де мали прибути ці советські чинники, і в багатьох місцевостях такі акції таки були переведені. На жаль, не в усіх, але це не була вина канцелярії КУ, а радше звичайне лінивство голів осередків та деяких віддалених від Нью Йорку членів Крайової Управи.

Цього року вийшло видання КУ ТУСМ про вісім сучасних постатей на Україні в англійській мові під назвою "Де То". Ця книжка здобула позитивну оцінку від українських та американських критиків та взагалі служила дуже успішно нашим цілям. Слід зазначити, що ціла книжка, зредагована та видана виключно молодими тусмівцями, що на мою думку, є великим успіхом нашого Товариства. Слід також зазначити, що ця книжка різними способами була розповсюджена серед американських законодавців та науковців, а це власне була ціль цього видання, щоби нарешті видати та розповсюдити недовгий, легко-зрозумілий матеріял в англійській мові про сучасну дійсність України.

Крайова Управа також відбула з американськими сенаторами та конгресменами широку акцію, висилання меду до Валентина Мороза. Хоч, ми очікували, що Мороз ніколи не дістане цього меду, метою цієї акції було далі дошкулювати советському режимові та постійно пригадувати американським чинникам про ситуацію на Україні. КУ вислала звернення до 80 американських законодавців, постійно висилала цим людям різні матеріяли про Мороза та вкінці п'ятьох законодавців вислало мед. На жаль, цей мед був повернений, але наша дійсна ціль була зреалізована. Коли було сказано, що совети не прийняли цього меду, бо взагалі заборонено висилати мед /чи другі харчі/ до ССРСР, ми знову звернулись до американських законодавців, щоби вони вислали мед через советські агенції "Подарогивтс" в Нью Йорку та доручити їм цей мед передати Морозові. Але знов советські чинники відмовилися.

Для покращання своєї політично-пропагандивної праці, КУ ТУСМ видала величезні написи-афіші - т.зв. "билбордс", зі словами, "DEFEND HUMAN RIGHTS IN UKRAINE. FOR MORE INFORMATION: TUSM, P.O. 304, COOPER STATION, NEW YORK, NEW YORK.

Ця пропозиція виникла на Пленумі ТУСМ-у на Сході. Розмір цих написів 8 на 4 фути. Ці написи вже були розіслані майже по всіх осередках та осередкам доручено було вивісити їх по різних місцях, а саме, на будинках, звідкіля вони будуть видні усім людям. Тому, що ці написи були розіслані на початку літа, досі КУ не знає, чи вони вже є

розвішені по осередках, хоч в деяких випадках ми знаємо, що ця акція була зовсім занедбана місцевими управами. Надіюсь, що нововибрана Крайова Управа ТУСМ докінчить цю акцію. Якщо так, вірю, що вона матиме колюсальне значення у поширенні нашої правди серед американців.

Вкінці КУ видала сорочки з рисунком дядька Тараса та з написом в англійській мові, "Україна вас потребує!" Хоч головною причиною видання цієї сорочки було покращати фінансовий стан ТУСМ-у, все ж таки ті сорочки приносять і пропагандивну користь, хоч не таку очевидну, як принесли сорочки Валентина Мороза. З цього місця хочу подякувати другові Ярославові Лемезі за його артистичну допомогу впродовж цілого року, як у підготовці написів та сорочок, так рівно ж за його допомогу у підготовці різних летючок виданих КУ впродовж останньої каденції. Також хочу спеціально подякувати О.Д. ТУСМ в Дітройті за підготовку написів - "билбордс".

На організаційному відтинку Крайова Управа відвідала щонайменше /хоч раз/ кожний осередок, чи ініціативну групу ТУСМ. Розуміється, що одні відвідини були більш успішними чим другі, при чому звертаю, головно увагу на західні осередки, Чикаго та Мініаполіс, котрі є досить слабкі. У Мініаполісі взагалі бракує якої-небудь ініціативи. Все ж таки за минулу каденцію відновлено осередок у Нью Гейвені, в Коннектикаті. Також зорганізовано осередок ТУСМ-у в Гемстед, Нью Йорк. Власне треба застановитися над цим останнім осередком, коли хочемо зрозуміти, яким чином треба покращати працю ТУСМ-у на льокальних осередкових відтинках. Наше товариство треба відмолодити. Годі зактивізувати колишніх тусмівців. Сьогодні ми маємо багато членів, які вже були в ТУСМ-і п'ять років або довше. Ці люди вже змучилися працею в ТУСМ-і /деякі не змучилися, бо не було чим змучитися в їхньому випадку/. ТУСМ потребує нової крові, а саме молодих енергійних людей у віці 17 -18 років, які з новим запалом стали б провідним елементом українського студентства. Такі молоді люди існують по всіх місцевостях, але на жаль, управи цих осередків перестарілі, а що гірше, занедбали справу виховання молодих кадрів, які мали б зайняти місця цих старших тусмівців. Це явище дуже схоже до української приповідки, " не тратьте куме сили, спускайтеся на дно!" Старі управи осередків, не лише самі нічого не роблять, а також не шукають собі наступників. Тому я пропоную Номінаційній Комісії до якоїсь міри відмолодити провід нашого Товариства. Дайте 18-19 літнім пости в Крайовій Управі,

очевидно доповнюючи її старшими тусмівцями, які повинні б приготувати та поучати молодших, щоб уже за рік вони могли перебрати Крайову Управу цілковито. Власне, в цьому напрямі повинно працювати наше Товариство. Очевидно, що найголовнішим завданням КУ на наступну каденцію є відмолодити, в першу чергу, осередки, бо власне осередки, а не КУ, є основою сили нашого Товариства.

На видавничому відтинку, за виїмком видання книжки "Де То", на жаль, мало було зроблено. На майбутнє пам'ятаймо, що всі референти і члени КУ повинні виявити якусь ініціативу. Кожний референт повинен під час своєї каденції написати принаймні два обіжники до всіх осередків за свою референтуру. Досі практикувалося так, що лише голова писав обіжники. Якщо всі референти писатимуть, члени ТУСМ-у будуть частіше одержувати напрямні праці і силою постійного контакту з канцелярією КУ, вони заживають. Комунікація з осередками це найважливіша ділянка КУ. КУ потрібно дійсно цілоденно затрудованого секретаря. Правду кажучи, по багатьох організаціях секретарі не виявляють жадної ініціативи. Вони роблять лише те, що скаже голова. Секретар КУ повинен сам відповідати на формальні листи, він не може бути лише людиною, яка вмів адресувати коверти, чи наліплювати значки; він мусить сам писати. Нам потрібно потроїти наш адресар, бо тільки таким чином зможемо захопити більше українського студентства. Тому новообрана КУ, повинна створити секретаріат з трьох осіб, які б займалися виключно комунікацією. Якщо це буде зроблено, і якщо всі референти писатимуть обіжники від власної референтури, тоді вишлемо 25 обіжників річно на 300 адрес, замість 10 обіжників на сто адрес. І мабуть тоді Голова КУ не буде змушений сам адресувати коверти.

Як уже було згадано, минулої каденції відвідано усі осередки та ініціативні групи з меншим чи з більшим успіхом. Вдалося zorganizувати Осередок Діяльності ТУСМ-у в Гемстеді, представників якого вітаємо сьогодні на цьому З'їзді. Крайова Управа також відвідала інші місцевості, де зазіналася з деякими молодими людьми, на яких треба оперти будову нових осередків. Ці місцевості наступні : Бостон, Вілмінгтон та Клівленд.

Накінець, я хочу подякувати всім членам ТУСМ-у, котрі помагали мені впродовж мого дворічного головства. Зокрема хочу відмітити подругу Галину Климук, яка в більшій чи меншій мірі мені допомагала весь час. Але годі хвалити всіх, бо якщо буду хвалити, то треба буде і

ляти, мабуть більше чим хвалити.

Пам"ятаймо завжди, що ТУСМ мусить бути в авангарді українського студентства, а особливо тепер, коли українська спільнота в Америці падає жертвою асиміляційного процесу ; ТУСМ мусить бути рушійною силою оживлення українців в ЗСА. Ми не можемо байдуже дивитися, як довкола нас другі українські організації завмирають. Нам потрібно свідомих тусмівців, будь вони фанатики і люди одержимости, які не зважають на жадні перешкоди, але вперто прямують до мети. Коли ми виховаємо молоді кадри, запалимо в них іскру захоплення українським політичним мисленням, ідеологією українського духа, та коли ті молоді кадри зрозуміють кольосальне завдання ТУСМ-у та освідомлять собі, що ми мусимо працювати всі спільно, а не лише звалювати весь труд на плечі голови чи провідних членів нашого Товариства, тільки тоді ми зрушимо українську спільноту та допоможемо визволити нашу батьківщину. Присвоїм собі слова Валентина Мороза з його "Замість Останнього Слова" на судовому процесі з-перед п"яти років. Розуміймо його слова так :

Буде суд. Що ж, будемо битися. Саме тепер, коли українська спільнота докруги падає жертвою асиміляційного процесу, а ворог ще гірше знущається над нашими братами та сестрами на Рідних Землях і "вільний світ" мовчить та братається з російськими тиранами - саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердості і одним махом змив це гнітюче враження, яке створилося після відходу багато людей від активної громадянської діяльності. Випало нам... Тяжка це місія. Кричати та поучати глухих та дурних нікому не легко. Але ж не поважати себе, та тихо спокійно спостерігати страшне переслідування на нашій Батьківщині - ще важче. І тому мусимо битись !

Аскольд Лозинський

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ

ПРОСИМО:

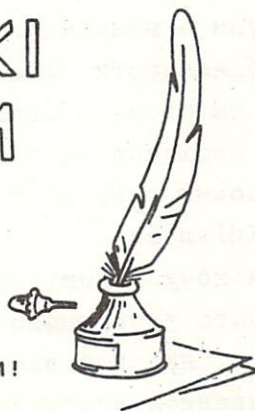
ДОПИСУВАТИ!

ЧИТАТИ!

ЗАМОВЛЯТИ!

ПЕРЕАПЛАЧУВАТИ!

ПРОМІНЬ ВОЛІ

HALYNA KLYMUK ELECTED PRESIDENT
OF THE U.S. TUSM NATIONAL EXECUTIVE BOARD

PHILADELPHIA, PA. — Halyna Klymuk, a leading Ukrainian student and community activist from New York City, was elected president of the Ukrainian Student Organization of Michnowsky (TUSM) at the organization's eighth national congress held here at the Penn Center Inn, Saturday and Sunday, September 27-28, 1975.

The assemblage was attended by 51 delegates, representing TUSM branches in Philadelphia, New York, Yonkers, Irvington, Detroit, New Haven, Pittsburgh, Hempstead, and 23 guests.

A unique factor of this year's congress was the presence of new and younger students who are unfamiliar with the past political bickerings within the organization but are interested in the work of TUSM.

The call for more younger members was voiced by Askold Lozynskyj outgoing president of the student organization, in his report.

He said that many of the leading members of TUSM have been actively involved in its work for five or more years and are "now naturally exhausted."

Not suggesting that these activists should fall by the wayside of organized student life, Mr. Lozynskyj called on the nominating committee to propose a new executive committee consisting in part of college freshmen or sophomores and filling out the remaining posts with TUSM veterans who would guide them until their election to leading positions next year.

One of the resolutions approved during the final session echoed Mr. Lozynskyj's appeal.

It stated that local branch officers should, in addition to staging demonstrations, panel discussions and lectures, intensify their efforts in organizing members and candidate members from among high school seniors.

Miss Klymuk added to this that at the first meeting of the newly elected executive board, they would appoint a pre-collegiate chairman.

At the outset of the deliberations, Mr. Lozynskyj requested that the delegates rise and honor the memory of the late Dr. Michael Sosnowsky, president of the TUSM alumni, with a moment's silence.

Among the greetings delivered during the congress were those voiced by the representatives of UCCA, CeSUS, SUSTA, SUMA, Plast Organizations of the Ukrainian Liberation Front, Society of UPA Veterans,

the Ukrainian National Association, the Ukrainian National Aid Association, the local UCCA branch, the Society of Ukrainian Engineers of America, and the TUSM alumni.

Written messages were received from several senators, congressmen, governors and mayors, and Ukrainian community organizations.

In addition to Miss Klymuk, the executive board includes: Roman Zwarycz and Myron Fedoriw, eastern and western vice-presidents; Anna Woch, secretary; Mrs. Iryna Potapenko, treasurer; Andrij Priatka, press and information; Lev Iwaskiw, political affairs chairman; and Jaroslaw Lemega and Walter Zaryckyj, members.

The auditing board is headed by Mrs. Laryssa Kyj and includes Oksana Dackiw and Iryna Stoliar. The arbitration board includes Myron Bytz, chairman and Ihor Zwarycz and Anna Melnychuk, members.

Miss Klymuk is a graduate student at Columbia University specializing in Soviet affairs. She holds several leading positions in Ukrainian community women's and youth organizations.

Early Sunday afternoon the delegates gathered for the final session of the congress during which they approved a series of resolutions, outlining the organization's program for the upcoming year.

In the course of the two-day assemblage a panel discussion and address were presented.

Taking part in the panel, entitled "External Activities of Ukrainians in the Free World," were Jaroslaw Haywas, Bohdan Fedorak, Eugene Iwanciw and R. Zwarycz. The address, entitled "The Rule of Ukrainian Students, in particular TUSM," was delivered by L. Iwaskiw.

The congress was conducted by a four-member presidium, consisting of Ihor Dlaboha, chairman, Mrs. L. Kyj, vice-chairman, and Misses I. Stoliar and A. Woch, secretaries.

РЕЗОЛЮЦІЇ VIII КРАЙОВОГО З'ІЗДУ ТУСМ

I

1. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ вітає переслідувану, але нескорену Українську Церкву в катакомбах та великого Страдника, Ісповідника віри Христової та Патріярха Української Католицької Церкви Верховного Архієпископа Йосифа Сліпого, який своїм 18-літнім стражданням у російсько-більшевицьких концтаборах та своєю мужньою поставою проти ватиканського насильства прорізав дорогу для української нації до здобуття справжньої Української Католицької Церкви, незалежної від ватиканської "миролюбної політики".
2. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ вітає три українські православні метрополії у вільному світі та Синод Єпископів з їх Блаженством Митрополитом Мстиславом на чолі, що вказує на поважне зусилля для єдності, що мусить стати дороговказом для української еміграційної спільноти та стверджуємо свою солідарність з вірними УАПЦ на Рідних Землях.
3. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ вітає Все українське Євангельсько-Балтистське Братство з Пастором Олексієм Гарбузюком на чолі та стверджуємо, що ми затривожені долею та готові допомогти українським протестантським церквам і їхнім мученикам на Рідних Землях.
4. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ вітає усіх українських інтелектуалів переслідуваних московсько-більшевицьким терором на Україні, всіх наших нескорених братів та сестер на Рідних Землях та цілу "Воюючу Україну", а особливо Валентина Мороза, який є власне тим прикладом твердості для цілого українського народу у визвольній боротьбі з московсько-більшевицьким поневолювачем. Стверджуємо, що ми готові йти їм з допомогою.
5. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ в цьому міжнародньому році жінки заявляє свою солідарність з українськими жінками-героїнями, які караються по советських тюрмах та концтаборах, але не коряться. Рівно ж, відзначаємо колько - сальну працю українських жінок на службі Українського Червоного Христа під час визвольної боротьби УПА та заявляємо, що будемо виступати в обороні тих, що досі караються по советських тюрмах, за їх національну та гуманітарну працю в ті роки.
6. VIII Крайовий З'їзд шанує пам'ять великого героя, ген.хор. Тараса Чупринки-Романа Шухевича, в 25-ту річницю його смерти та зобов'язує наше Товариство перевести акцію в обороні його сина Юрія, який уже від 15-го року життя мучиться по советських тюрмах за т.зв. провини свого батька. Стверджуємо, що Юрій Шухевич відзеркалює тяглисть української визвольної боротьби та є доказом, що українська визвольна справа "не вмере, не загине..."
7. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ вітає Організацію Українських Націоналістів

/Революціонерів-Бандерівців/ з достойним Ярославом Стецьком на чолі.

8. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ вітає всі братні організації Українського Визвольного Фронту, а особливо Спілку Української Молоді з нагоди її 50-ліття, та бажає їй якнайкращих успіхів в нашій спільній визвольній праці.
9. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ вітає Світовий Конгрес Вільних Українців /СКВУ/, українську крайову централю в ЗСА - Український Конгресовий Комітет Америки та всі українські крайові централі та їхні організації в ЗСА.
10. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ вітає централю українського студентства ЦЕСУС, та крайову централю в ЗСА, СУСТА, та заявляє свою готовість, згідно з наміченим проєктом ЦЕСУС-у, солідеризуватися з українськими студентами на Рідних Землях, вшановуючи 29 січня 1976 року пам'ять українських студентів, що згинули під Крутами в боротьбі за Українську Державу того ж дня 1918-го року.

ІІ

1. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ розуміє konieczність поширення комунікації Крайової Управи з українським студентством та переважність активної діяльності усіх референтур при Крайовій Управі і тому зообов'язує усіх новообраних референтів вислати принаймні по два обіжники з кожної референтури до всіх осередків діяльності та ініціативних груп ТУСМ-у впродовж цієї каденції.
2. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ зообов'язує Крайову Управу та взагалі наше Товариство постійно виявляти ініціативу та бути провідним чинником в акціях політично-пропагандивного характеру, як у поширенню української правди між чужинцями, так і в обороні наших братів та сестер на Рідних Землях.
3. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ зообов'язує Крайову Управу розгорнути політично-ідеологічну діяльність нашого Товариства, а саме зорганізувати, принаймні, одну доповідь при кожному осередку для аналізу політичного характеру сучасного руху на Рідних Землях.
4. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ розуміє, що наша організація не може розвиватися тими самими уже перестарілими силами та конечно потребує "нової енергійної крові" і тому доручає Крайовій Управі заактивізувати перестарілі осередки ТУСМ-у, спеціально звертаючи увагу на konieczність притягнення молодих зацікавлених студентів і також середньошкільників до наших рядів.
5. УІІІ Крайовий З'їзд ТУСМ стверджує, що академічне товариство ТУСМ має передусім завдання виховати молодих майбутніх провідників українського народу і тому добачає konieczність більшого зацікавлення ідеологічно-академічними справами, щоб розгорнути у наших членів потенціал серйозного

політичного мислення.

6. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ стверджує, що СУМ, Пласт й Одум - це найважливіші виховні організації у нашій спільноті, які є певною залорукою проти асиміляційного процесу нашої молоді. Тому доручається усім членам ТУСМ, якнайактивніше включитися у виховну працю цих організацій.
7. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ доручає новообраній Крайовій Управі організувати семінари, доповіді, панелі, тощо, щоби згідно з нашим політично-пропагандивним завданням освідомлювати українських студентів про konieczність включатися в політичну систему тієї країни, в якій знаходимося, щоби на майбутнє наше покоління вмiло впливало на цю систему і таким способом на політику цілого вільного світу.
8. VIII Крайовий З'їзд ТУСМ піддержує, з стратегічних міркувань, усі націоналістичні революційно-збройні тенденції та рухи, що змагають до знищення московсько-більшевицької тюрми народів.

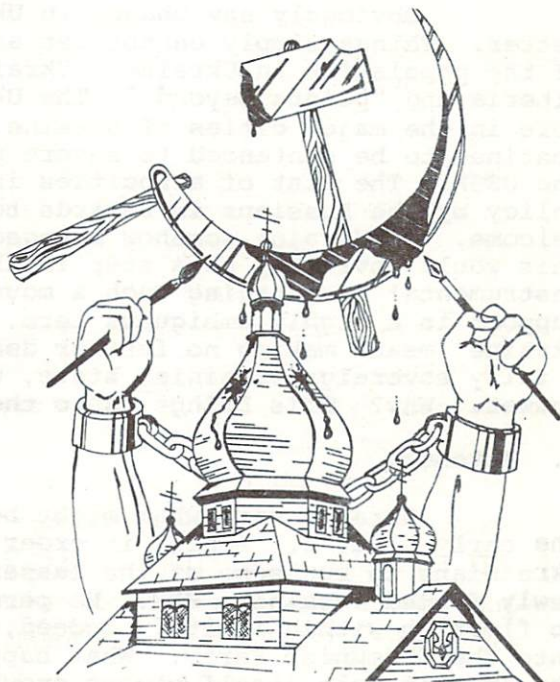
the thaw

Please send me _____ copies of
"The Thaw" at \$1.50 per copy.

NAME _____

ADDRESS _____

P.O. Box 304
Cooper Station
New York, N.Y. 10003

A COLLECTION OF EXCERPTS FROM THE
WRITINGS OF 8 CONTEMPORARY UKRAINIAN
INTELLECTUALS.

SHOULD WE SETTLE FOR AN AUTONOMOUS
SOVIET UKRAINIAN REPUBLIC

Things to Remember When Debating

by Wolodymyr Zaryckyj

The following question is often asked by certain members of the Ukrainian community: "Suppose the USSR granted autonomy to the Ukrainian Soviet Socialist Republic, i.e. — gave it a status comparable to that of a Czechoslovakia or Poland; would you support such a regime?"

It is a dangerous question because it requires more than one answer. There are four quite distinct problems involved in this seemingly simple query corresponding to four key terms — autonomy, Soviet Ukraine, status of Czechoslovakia, support.

1. Support

Obviously any change in Ukraine's status is bound to be for the better. Things simply cannot get any worse. Russians now make up 30% of the population in Ukraine. Ukrainians are still being relocated to Siberia and "points beyond." The Ukrainian language is barely heard any more in the major cities of Ukraine. Tens of thousands of Ukrainians continue to be sentenced to severe prison terms in the GULAGS throughout the USSR. The list of atrocities is endless. So any reversal of the policy by the Russians in regards to Ukrainian matters would be most welcome. If Ukraine somehow managed to obtain an autonomous status, this would obviously be a step in the right direction and the Ukrainians, instrumental in managing such a move, would deserve support. However, support is a highly ambiguous term. If support of an "Autonomous Soviet Ukraine" meant making no further demands, i.e. giving up the struggle for a fully sovereign Ukrainian state, we would have to give a different answer. Why? This brings us to the other three terms.

2. Autonomy

Ukraine was, what might be called, an "autonomous" state in the early 1920's. Lenin, in order to consolidate his gains, allowed Ukrainians to run some of the lesser administrative functions of the newly formed Ukrainian SSR. He permitted Ukrainian cultural activities to flourish within limits. Indeed, a drive was made to recruit Ukrainians into the Communist Party. What happened to Lenin's policy? As soon as the Kremlin felt itself strong enough to reassert its full authority in Ukraine it did so "sine hesitatio." Autonomy is, and has always been, a status with no real political significance. At best, it may mean that Ukrainians will be allowed to administer Kremlin's policies in their own language. More important, autonomy is totally conditional. Even in the

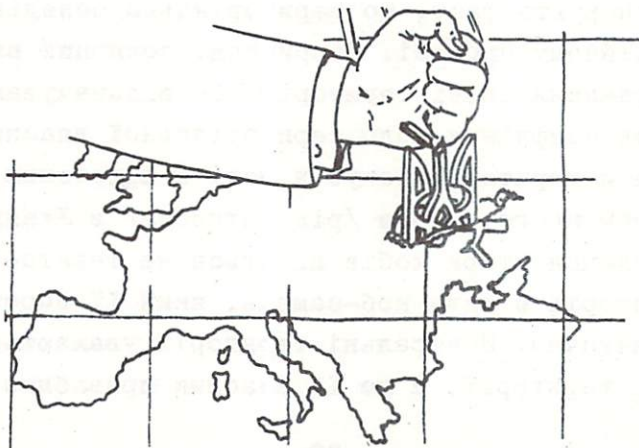
extreme case where autonomy would signify a free hand for Ukrainians in their domestic affairs, all this would be dependent on Russian goodwill. Only full sovereignty can guarantee otherwise. Autonomy for Ukraine can never give it what it truly needs, namely, its own army, an independent foreign policy and free elections. Only genuine independence can accomplish that.

3. "Soviet Ukraine"

What does the term "soviet" denote? It denotes a particular socio-economic system found in the USSR. The system is designed to perpetuate Russian economic exploitation of subject nations. Its social function is to force assimilation, to destroy the identity of subject nationalities. The "Soviet Republics" are nothing more than administrative units in this system. Therefore, so long as Ukraine remains a "Soviet Republic" it remains bound to a system specifically designed for its continued subjugation.

4. Status of Czechoslovakia

The Ukrainian "realists" dream of the day that Ukraine can achieve the status of the Eastern European nations. Obviously, Czechoslovakia's or Poland's status is incomparably better than that of Ukraine. Eastern European nations do not face a sustained program of cultural annihilation. Though economic exploitation continues (Poland and Czechoslovakia quite often sell their products to the USSR at half the price they would normally get in Western markets), it is minimal in comparison with the exploitation of Ukraine. More important the Czechoslovak or Polish Communist parties are run by Czechoslovaks or Poles. The Communist Party in Ukraine is not a Ukrainian Communist Party. It is simply a branch of the CPSU. Rumanians are allowed to break with the Russians on foreign policy issues occasionally. The Ukrainian Foreign Ministry takes up a broom closet in Kyiv. So obviously for Ukraine to achieve the level of sovereignty that Eastern European countries enjoy might seem more than adequate. However, let us not forget a few important points. Soviet armies still stand in each of the Eastern European nations to remind them of Russian predominance. The brutal invasions of East Germany in 1953, of Poland and Hungary in 1956 and Czechoslovakia in 1968 are evidence that the Kremlin has the last say in these countries. Therefore, ultimately the only goal that we can truly support is full and unconditional independence for Ukraine.

" Територіальний Імператив "

Дев'ять років тому вийшла книга антрополога Роберта Ардрі під назвою "Територіальний Імператив". З уваги на територіальні конфлікти, які поширюються по цілому світі, та у зв'язку з цими конфліктами, чимраз сильніші вияви націоналізму, ця книга є актуальною і сьогодні.

Книга "Територіальний Імператив" є цікавим дослідженням поняття території та її впливу на людське буття. Темою книги є ствердження, що людина це територіальна істота і що поведінка, яку часто спостерігаємо у різного рода звірів, теж характеризує нашу поведінку. Автор базує свої висновки на багатьох своїх наукових спостереженнях територіальної поведінки звірів. Ця книжка є пов'язана зі всіма соціальними науками, тому що вона зосереджується на призабутому територіальному аспекті соціальної поведінки та його значенню для модерного суспільства. З огляду на брак місця, обмежуємося лише до кількох з багатьох прикладів, що їх автор подає для підтвердження своїх висновків.

Територія це простір, що його собі звір, або якась інша жива істота обороняє, як окремий заповідник. Якась внутрішня сила спонукує живі істоти володіти таким простором та боронити його. Людина є територіальною істотою і тому, так як і звірі, має територіальні навички поведінки. Таких потужних сил, як і спостерігаємо в людей і звірів є мало : воля жити, статевий гін, зв'язок між матір'ю та дитиною, і т. д. Але також дуже сильний зв'язок існує між людиною і землею, на якій вона проживає. Багато більше людей згинувло за свою землю, чим за жінку. Цей територіальний імператив є конечний для існування модерної людини ; він формує наше життя безчисленними несподіваними способами, та загрожує нашому існуванню тільки тоді, як ми не розуміємо його. Модерна біологія та зоологія часто ігнорують факт, що територіальна поведінка є дуже важним чинником у еволюційному процесі. Наприклад, полярний вовк періодично спускає моч на границях своєї території. Це відзначування границь зменшує можливість конфлікту щодо територіальної власності. Природна схильність посідати територію існує в парі з природним інстинктом її боронити. Прикладом цього є коби /рід антилопи/ в Уганді. Традиційний простір для розведення отари кобів ділиться на території. Власником кожної такої території є один коб-самець, який її боронить. Ця поведінка контролюється генетично. Центральні території вважаються найкращими, і саме якість даної території, а не її власник приваблює коб - самця.

Внаслідок цього природного вибору тільки найкращі коби можуть втриматися довго на обороні центральних територій. Коли коб-самиця входить на дану територію, вона стає власністю коба-самця, який володіє територією і жодний інший коб її не відбере. Самці Кобів змагаються між собою за територію, але ніколи не за самиць кобів. Звичайно, посідання території дає її оборонцям якусь тайну перевагу перемогти напасника, і ця перевага зменшує можливості боротьби тому, що вона знеохочує напасника. Отари кобів тримаються своєї території, і коб самець є більше прив'язаний до своєї землі, ніж до отари кобів самиць. Це явище не можна пояснити звичайною економічною мотивацією.

Гагара /рід дикої качки/ не лишає своєї родини після знесення яєць. Одиною причиною ворогування між двома парами гагар є порушення границь території однієї пари гагар другою. Приватна територія є отже основним чинником у скріпленні зв'язку між самцем і самичкою. Статеве притягання може бути другорядним чинником у скріпленні цього зв'язку, але саме приватна територія даної пари запевнює, що їхні діти не будуть опущені. Таким чином, природа втримує пару разом, впливаючи посередньо на виховання наступного покоління.

Чоловік вважає посідання власності своїм природним правом. Територіальна природа людини є їй притаманна і має еволюційні основи, хоч ми часто цього не добачаємо. Якщо людина є територіальною істотою, тоді напрошується питання : у площині соціальних проблем виправити стараючись гідність та відповідальність у чоловіка, як людської істоти, чи не повинні ми перше шукати способів, щоб відновити його гідність та відповідальність, як власника ? Знаменитим прикладом є занепад советської агрономії. Одна з найсильніших держав у світі не може нагодувати себе тому, що основним чинником успішного господарства є посвята господаря до своєї праці. Самозрозуміло, цього чинника немає, коли господар мусить працювати не на своїй землі, і в результаті цього, американський фермер може нагодувати 12 осіб, а советський - одну особу. Хоч приватні клаптки землі займають тільки три проценти советської обробної землі, вони дають 50 процентів всієї споживаної ярини, молока та м'яса, 75 процентів усіх яєць, і 66 процентів усієї картоплі. Це все діється після півстоліття соціалізму, винищення та вивозів на заслання, пропаганди та тиранії. Не зважаючи на всі ці перешкоди, залишається факт, що людина є територіальною істотою, з генетичним територіальним характером, якого неможливо викоринити.

Модерна наука не може пояснити, чому птахи та інші звірі вертаються домів через далекі простори незнаних теренів. Автор приходить до висновку, що це є лишень продовженням територіяльного імперативу. Територіяльний імператив зберігає суцільність біологічної нації, а природний вибір сприяє тим природним навикам поведінки, які сприяють добробуту всього населення даної території.

Під час другої світової війни, сто тисяч пар албатросів /рід птахів/ були проблемою для американських збройних сил та літаків на островах Тихого Океану. Прив'язання цих птахів до місця положення своїх гнізд не можна було науково пояснити. Як гніздо було відсунене більше як шість стіп від того місця, тоді птахи-родичі залишали його. Одного разу, коли з причини будування американці мусіли відсунути сто гнізд на віддаль триста стіп, то птахи-родичі залишали свої писклята в гніздах на поталу, а самі вдень приглядалися збоку на свої колишні місця гнізд положення. Вночі, коли робітники відійшли, птахи верталися на свої старі місця і там сиділи до світанку. Американці старалися перевезти їх в далекі місця, але 14 із 18 позначених птахів вернулося до місця назад, перелетівши понад чотири тисячі миль над Тихим Океаном. Невміння американських біологів пояснити цю поведінку вказує, як мало ми знаємо про територіяльний імператив.

Автор вказує на три потреби, які спонукують територіяльну поведінку: потреби ідентичности, стимулювання /хвилювання/, та забезпечення. Біологічні нації задовольняють ці потреби. Людина ідентифікує себе з групою на окремій території, хвилюється на границях цієї території, та шукає охорони від ворогів унутрі даної території. Мікроскопічні протозоа, які складаються з однієї біологічної клітини, формуються групами на виїнятковій території. В своїй обороні, вони видають газ - іляють з себе, який відганяє чужі групи, але приваблює свої. Отже бачимо знайому територіяльну поведінку в типі нашого спільного предка - одноклітинної протозої. На жаль, ці зразки територіяльної поведінки часто ігноруються. Рід крикучих мавп, боронить свою територію голосним криком і, згідно з територіяльним принципом, оборонці майже завжди виграють, а напасник відступає. Отже бачимо, що біологічна нація виладоває свою агресивну енергію на зовнішніх, а не на внутрішніх - ворогів. Провідництво існує, але провідна влада є обмежена. Автор признає, що науковці попадають під вплив публичного незадоволення, політичного клімату, критики професійних колег, та браку грошей. Всі ці чинники спричиняють наше невміння

зрозуміти, що нації людські та звіринні, дотримуються законів територіального імперативу.

Автор описує домінуючі настрої ізоляціонізму в Америці після першої світової війни. Ці настрої, в парі з ростом лібералізму, як фортеці пацифізму, виховали ціле покоління у вірі, що війни нічого не досягають, що треба з призи́рством ставитись до патріотизму, чести, слави, війська і т.д.: Це саме помічаємо і в сьогоднішньому американському поколінні. Однак, 7-го грудня 1941 року /дата японської атаки на Перл Гарбор/, природа відкинула це найбільш досконале зумовлене виховання, найбільш розсудливу "логіку" пацифізму, і територіальний імператив перебрав владу, виробляючи негайну спільну реакцію на це порушення територіального принципу. Було би дійсно цікаво побачити реакцію сьогоднішнього американського молодого покоління в обличчі атомового Перл Гарбору.

Автор подає ще одне важне поняття основної причини сучасних війн. Ця причина впливає з невміння напасника правильно оцінити оборонні засоби територіального оборонця. Енергія оборонців збільшується, біологічна нація єднається, біологічна моральність вимагає індивідуальних жертв, навіть жертви життя. Всі ці засоби це є природні накази територіального імперативу, які помножують оборонну силу нації. Найкращий приклад для українців - це є визвольна боротьба нашого народу, а особливо геройська боротьба ОУН-УПА в найтяжчих хвилинах нашої історії. Автор дає подібний модерний приклад фінляндсько-московської війни, де незначна нація рішучо зареагувала на територіальне втручання великої потуги. Автор запитує : чому мала Фінляндія боролася ? Відповідь на це питання має найменше десять мільйонів років. Значить, відповіддю є територіальний імператив, який існує від початку людського існування. Ця сама відповідь стосується і до Англії, яка могла замиритися з Гітлером, але вирішила воювати. Ціла друга світова війна вказує на невміння напасників оцінити поведінку оборонців, а якби цей чинник був врахований, то може б війни і не було. Це невміння продовжується і сьогодні, як можна було бачити під час кубинської кризи в 1962 році. І тоді знову, так як і 7-го грудня 1941 року, територіальний імператив перебрав владу і нація об"єдналась в негайній спільній реакції на це територіальне втручання, спричинюючи відступ напасника. Автор запитує : що станеться наступним разом ? І відповідає : треба всім напасникам дати знати, що буде реакція на територіальне втручання, що вони не сміють забути територіального імперативу.

Під впливом інтернаціоналізму, модерна людина часто думає, що території спричиняють війни. У відповідь автор дає приклади запекла боротьба Фінляндії проти переважаючих сил Москви, націоналізм в боротьбі за незалежність, самітний "безумний" героїзм Англії в боротьбі з Гітлером, і багато інших. У кожному випадку, територія була одним з багатьох об'єктів війни, але спричинником війни було незнання напасника про територіальний імператив. Спостереження бабунів /рід мавп/ показує, що в них територіального втручання майже не буває, але коли воно трапляється, тоді оборонці атакують, не зважаючи на сили противника, і звичайно напасник відступає. Модерні миротворці повинні отже зрозуміти, що мир втримується не браком охоти боронити свою територію, але неохотою територіально втручатися, спричиною якраз охотою боронити свою територію. Отже, не замирення з ворогом, але ця охота, бажання, боронити свою територію є кличем до миру між націями.

Автор пояснює комплекс дружби-ворожості. Дружба між соціальними звірами однієї групи збільшується тоді, коли зовнішня небезпека збільшується, спричиняючи зменшення внутрішнього ворогування. Група глибоколюбих анів /рід птахів/ атакує і вбиває напасника на своїй території, хоч одночасно їхнє спільне гніздо може бути загрожене. Територіальний імператив вимагає ставити на першому місці оборону території від зовнішньої небезпеки, а внутрішня дружба слідуватиме. Якщо цей процес вимагає жертви гнізда, то все-таки суспільна суцільність є збережена і можна зачати нове гніздо. Всяке завойовання, не зважаючи на його причини, стає некорисним тоді, коли широко організовані та суцільно з'єднані територіальні суспільства стають фортецями свободи. Це є біологічний факт життя, що кожний можливий напасник мусить зрозуміти, що якщо має бути збережений мир між націями, то територіального імперативу неможливо здушити.

The Futility of Petitioning the United Nations

by Borys Potapenko

Since the inception of the United Nations Organization Ukrainians have persistently appealed to that body on behalf of the national rights of Ukraine and the human rights of Ukrainian political prisoners. Much time, energy and money has been expended to collect thousands of signatures on petitions in the hope that the United Nations would take some action.

However, the inaction of the United Nations on the question of human rights violations in the USSR did not deter us. We persisted with new and larger petition drives in the hope that, if nothing else, these petitions would bring the question of national and human rights in Ukraine to the attention of the Secretary General.

The political and structural evolution of the United Nations Organization during its 30 years of existence has not enhanced its capability to deal with the issue of human rights violations. The charter of the United Nations places the concept of human rights on a universal plane.

The United Nations Universal Declaration of Human Rights defines the fundamental rights which are inherent to every individual. The International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, and the International Covenant on Civil and Political Rights when ratified will guarantee these rights under international law. These documents have been monumental steps toward the conceptual realization of the worth of the individual and the shift of the focal point of progress to the individual. For to focus on the individual is to focus on the matrix of all the world's problems and to attack them in their cradle. It was just such a conceptual framework that bred the belief in many Ukrainians that the United Nations would become a meaningful ally in our struggle for national and human rights. The realities of the United Nations structure render the aforementioned development as an inoperative element in the actual operation of the United Nations Organization.

The United Nations is now comprised of 142 sovereign states. By joining the United Nations, the state does not relinquish any of its sovereignty. It is left to the state to interpret and apply the multilateral agreements as it deems fit. The United Nations is virtually impotent in enforcing any of the international laws agreed upon by the member states. The absurdity of the situation becomes clear when one realizes that the violator of human rights, i.e. the state, is also the only existing authority for enforcing those same rights. Thus, the operative element in human rights actions is state sovereignty which is a negation of the universality of the human rights covenants. The individual under these circumstances becomes secondary in importance. It is the interests of the state that are promoted rather than the universal needs of mankind.

The operative element of state sovereignty permeates virtually all activities of the United Nations. Its impact though, is most evident within the activities of the Commission on Human Rights. Decisions made by the Commission on Human Rights are made not by individuals operating as free agents or international civil servants, but by governmental delegates who are entrusted with the task of expounding and advancing their state's policies. Paramount to these delegates is the safeguarding of the integrity of their state's sovereignty and avoiding any potentially embarrassing exposure of human rights violations within their territory. It is in the interest of every state and of particular interest to the totalitarian regimes to keep the Commission on Human Rights relatively weak and to steer its attention away from themselves. An individual's petitions and communications undermine the authority of the state. Therefore rules and procedures have been adopted by the Commission on Human Rights to neutralize any attempt by a petitioner or an individual complainant from a sovereign state to have a meaningful forum in the United Nations.

Petitions from the Ukrainian community in the "free world" have not had any impact on the United Nations. In fact, they have never reached the Commission on Human Rights. There exists no procedural machinery designed to deal with such inquiries. In fact, until 1969 there was virtually no machinery within the United Nations for dealing with complaints submitted by individuals who were being denied their rights. Until 1969 the Economic and Social Council had ruled that its relevant subordinate body, the Commission on Human Rights, had no power to take action on individual human rights complaints.

The Secretary General was instructed not to forward any communications to the Commission if the communications contained a complaint instead of a discussion of "principles." Secrecy has always been maintained so as not to embarrass any member state. In 1969 a proposal was made to have individual complaints subject to an orderly inquiry and possible public exposure: the Commission on Human Rights Sub-Commission on Prevention of Discrimination and Protection of Minorities would have a sub-commission working group meet in separate session to consider all complaints coming to the United Nations and to refer to the sub-commission those complaints revealing a "consistent pattern of gross violations of human rights." The full sub-commission would then decide whether to refer particular situations to the commission, which in turn would determine whether any such situation warranted either its own further study, or investigation by an ad hoc group which it appointed. Investigation would not proceed without consent from the government accused. Secrecy until the final stages of the Commission's investigation would be observed so as not to embarrass any government. Again state sovereignty reigns supreme even within the new procedure — no investigation could proceed without consent from the accused government.

Not all communications are handled in this manner. When petitions or communications reporting violations are received from individuals with

respect to South Africa, Rhodesia, Israel, Chile, and Spain they are referred to special investigative units. These ad hoc working groups were set up to investigate reported violations of human rights in these and only these countries. The petitions and complaints are given wide publicity and are thoroughly investigated whether the accused government has consented to such investigation or not. Often such extra ordinary duties are delegated to the Commission on Human Rights through resolutions adopted by the General Assembly or the Economic and Social Council. These investigations deal with very real violations of human rights and do provide at least moral support for these people's struggle for national independence and human rights. The exclusive character of this procedure would require other reasons than simply the United Nation's concern with human rights.

There has developed within the United Nations a loose coalition of states: the USSR and its satellites, the Arab states, and the Black African states, who together exert pressure within the United Nations to launch human rights investigations on those countries that are of particular interest to them, i.e. the white regimes in South Africa and Rhodesia, Israel in the Middle East, and virtually any "right of center" regime in the West. They also work together to block any effort by the United Nations to investigate human rights violations in their own states. Thus the USSR has manipulated the issue of human rights and has used it as an effective bargaining chip in the United Nations. By supporting all efforts by the Black African states against South Africa and Rhodesia and by supporting all efforts by the Arab states against Israel it has received their tacit assurance that no movement would be made against the USSR in the area of human rights. Rarely has there been any investigative action undertaken against the USSR or any other socialist state. Any meaningful reference to the denial of national and human rights in the USSR is rarely made in the activities of the United Nations.

We cannot avoid the recurrent theme that the delegations to the United Nations represent the interests of their governments and not the interests of the people. It is within this political framework that international governmental organizations are forced to operate. Therefore it is apparent that our petitions do not reach the appropriate organs within the United Nations and even if they did, their impact would be negligible. Our efforts in influencing international governmental organizations would be better served by directing them more toward specific governmental delegations and United Nations accredited Non-Governmental Organizations which have the access to the United Nations human rights apparatus.

Аналіза Сучасного Руху на Україні

Історія повторюється. Ще в 1900 році, в своїй промові "Самостійна Україна", Микола Міхновський писав :

"... А в історії української нації інтелігенція її ра-у-раз грала сороміцьку роль. Зраджувала, ворохобила, інтригувала, але ніколи не служила своєму народові, ніколи не уважала своїх інтересів в інтересах цілої нації, ніколи не хотіла добачати спільности тих інтересів. На очах історії сильна, освічена і культурна інтелігенція України прийняла а XVI і XVII віках польську національність, і усі оті Четвертинські, Чорторийські, Вишневецькі та Тишкевичі - плоть від плоті нашої і кість від костей наших. Тоді сильним і могутнім замахом український нарід породив нову інтелігенцію. Ця друга прийняла російську національність протягом XVIII і XIX віків і всі оті Безбородьки, Прокоповичі, Яворські, Прошинські, усі оті Гоголі, Гнідичі, Потапенки, Короленки - і "ім же ність числа"- усі вони наша кров. Нарід знову лишиться без інтелігенції, інтелігенція покинула його в найгірші, найтяжчі часи його існування. Чи можемо зрівняти війну, пошесть навіть із оцим масовим відступництвом інтелігенції? І війна і пошесть - вони косять без розбору і вчених і темних, бідних і багатих, відступництво забрало цвіт нації-найкультурнішу її верству.

Це були такі дві страти, що годі знайти їм рівні в історії якоїнебудь іншої нації. Але український нарід здобув у собі досить сили, щоби навіть посеред найгірших обставин політичних, економічних та національних витворити собі нову, третю інтелігенцію. Еволюція українського інтелігента третьої формації ще не покінчилася, але характеристична його прикмета служення своєму власному народові відбилася в ньому з повною силою. Отже, коли третя інтелігенція має органічні зв'язки з українською нацією, коли вона є заступником українського народу, єдино свідомою частиною української нації, то стерно національного корабля належить їй. Годі через те казати, ніби маса українського суспільства не має нічого спільного з останньою формацією своєї інтелігенції - українська інтелігенція є само суспільство у мініятурі, стремління суспільства - це стремління інтелігенції, пориви інтелігенції - це пориви й симпатії цілого суспільства".

Мабуть ніхто з сучасних інтелектуалів в Українській Радянській Соціалістичній Республіці не аналізував писання Міхновського, тобто мабуть не можна сказати, що сучасні українські інтелігенти пішли за вказівками Міхновського. Все ж таки чомусь ця українська інтелігенція своїми чинами, чи радше своїм рухом зробила з Міхновського великого пророка. Довгий відтинок часу між Міхновським та сучасністю, мабуть допровадив до того, що сучасність - чи радше сучасна історія України дуже подібна до минулої, хоч би в тім, що український нарід далі не має своєї держави, Україна далі знаходиться під гнітом Москви. Але в минулому, народ був сліпим, заспанним, а його інтелігенція цікавилася різними популярними "ізмами",

напр. соціалізмом Драгоманова, чи поринула виключно в стародавню науку, забуваючи про майбутнє, а навіть сучасне, / напр. Українофіли /.

Хоч в сучасній добі народ здається далі заспаний, чи гірше того, оп"янілий і знівечений страшним терором советського режиму та виснажений економічним "добробутом", що його обіцяв соціалістичний Марксизм-Ленінізм, все ж таки, мимо виснаження та знівечення, не бракує принайменше страйків та протестів за краще економічне майбутнє. Півстоліття історії, а саме розвитку української політичної філософії Липинським, Донцовом, Полтавою, Горновим, ОУН, УПА, довело українську інтелігенцію в сучасну пору до далеко ліпшого стану. Коли на початку 20-го століття Міхновський перший висунув концепцію самостійної української держави, уточнивши національні ідеї виявлені у творчості генія України, Тараса Шевченка, то концепція Міхновського тепер стала очевидною, самозрозумілою та ідентифікуючим чинником сучасного національного, навіть націоналістичного руху.

Тяжко окреслити одним словом, чи навіть однією фразою рух, який складається з багатьох чинників, які не всі розвинені до тієї самої міри. Все ж таки, дійсно можна ствердити, що сучасний рух на Україні - це націоналістичний рух. Ми звикли називати цей рух дисидентським - термін, який цілковито не відповідає, а навіть протилежний дійсній характеристиці руху. Дисиденти це ті, які незадоволені з режиму і системи накиненої тим режимом, висказують своє незадоволення і стараються змінити цю систему через вплив на режим, чи навіть збройною силою. Ті, які цю систему стараються повалити, а на її місце створити щось нове, своє - не є дисидентами. В цьому випадку дисиденти борються за людські права. Ті, які борються за національні права, а що головніше, борються за національну незалежність свого народу, не можуть називатися "дисидентами". Це не значить, що людські права не можуть включати і національних прав. Дисидентизм це дуже широке поняття. В нім може і знаходитися націоналізм, поняття багато вужче, яке, хоч і має прикмети дисидентизму, настільки більш розвинене, що воно стає зовсім інше. Отже націоналізм в контексті сучасного руху на Україні, це поняття, що має багато більш спрецизованих прикмет, чим дисидентизм. В такому сенсі воно тратить зв"язок з дисидентизмом і в сучасних обставинах на Україні, навіть протиставиться йому.

Ми також звикли помилково називати ув"язнених в УРСР, українських інтелігентів, советськими політичними в"язнями. Советська конституція відноситься в основному до пролетаріату. Всі вороги пролетаріату не наділені конституційними правами. Вороги пролетаріату не мають жадних консти-

туційних прав, бо сама конституція звернена проти них. Тому нерозумно, чи радше мильно є аргументувати, цитуючи права наділені тією конституцією. Мабуть до ворогів советського пролетаріату зачисляється, в першу чергу буржуазних націоналістів. Ті люди, захоплені українським національним, індивідуальним духом, суперечать доктрині марксистського соціалізму, який побудований виключно на економічних засадах. Тому, хоч різні страйки чи протести українських робітників в Дніпропетровському, чи в Києві, можна класифікувати дисидентським рухом советських громадян, таке окреслення цілого руху мильне, бо ці примітивні та неформлені акції відіграють малозначну роль.

Аргументація цитатами Советської Конституції спершу являється багато більш переконливою, чим аргументація "одержимих". Але поважна аналіза показує, що націоналіст не може аргументувати тими фразами, а якщо він це робить, то це мабуть лише для зовнішнього ока, ось мовляв, " я є советська людина". З націоналістичного погляду твір "Серед Снігів" Мороза багато сильніший, чим твір Дзюби "Інтернаціоналізм чи Русифікація", де є не лише цитати з Советської Конституції, але також з писань Леніна. Така аргументація критикує режим, а не теорію системи, як таку. Націоналістична аргументація опрокидує цілу систему, а на її місце ставить право української нації на власну державу. Назовні, для людей примітивних, чи нерозвинених настільки, щоби збагнути вповні ідею українського націоналізму, аргументується советською доктриною, мовляв, " ось режим навіть не додержується власної доктрини". Але для дійсного зрозуміння сучасного руху, як націоналістичного руху, така аналіза не виправдана.

Національний рух української інтелігенції в УРСР побудований не на економічних принципах, чи на основних ідеях людських, чи конституційних правах. Він побудований радше на національному дусі українського народу, на індивідуальності – теза, що суперечить ідеї маси. Коли взяти під увагу працю Валентина Мороза "Заповідник Берії", то легко зрозуміти це поняття індивідуальности. Мороз скритикував советську систему, окреслюючи її, як одну машину, якої частини складаються з советських людей. Отже, кожний советський пролетар – це лише одна частина великої машини. Повне, чи радше упорядковане функціонування кожної частини кінечне для функціонування цілості. Так само упорядковане функціонування советської людини кінечне для функціонування советської системи. Упорядковане функціонування означає брак чогось нового, оригінального, бо найменше відхилення від порядку підважує цілість.

Практично, совєтська система, як і доктрина марксизму, заперечує якенєбудь оригінальне мислення. Теоретично, непотрібне мислення, бо всі світові розв'язки знаходяться в доктрині марксизму-ленінізму. Отже, коли ми розуміємо, що большевицький атеїзм побудований на тих самих принципах, ми докладніше зрозуміємо і совєтську систему і доктрину марксистського соціалізму. Бог – це поняття метафізичної філософії. Це поняття чогось найкращого, найліпшого, найвищого, отже взагалі удосконалення у найвищому степені. Для теїстів це поняття окреслене постаттю Бога. Але в ССРСР, доктрина марксизму – це таке саме поняття, як і поняття Бога. Отже, як теїсти твердять, що всі світові розв'язки знаходяться в Бозі, так само комуністи твердять, що ці розв'язки знаходяться в марксизмі-ленінізмі. Все ж таки доктрина марксизму оформлена людиною, приступна, списана та багато легша до зрозуміння, чим Бог. Отже теїсти шукають того метафізичного поняття і те шукання має дуже широкі засяги, бо саме поняття не окреслене. Натомість шукання марксизму, чи радше старання удосконалити себе в доктрині марксизму, в основі подає лише економічну натуру, бож сама доктрина окреслена виключно в економічних рамках, опрокидуючи всі другі рамці, як другорядні та доповнючі. Отже духове шукання, духова творчість є протилежна основним ідеям марксистського соціалізму. Під такою фасадом можновладці ССРСР закривають російські імперіалістичні тенденції. Під такою фасадом вони оправдують заборону нових чи оригінальних понять, спеціально, коли вони висунені людьми неросійської національності. Можна сказати, що так само науковці, які воюють проти російських імперіалістичних тенденцій, знуцання режиму над ними, мусять аргументувати тезами марксизму-ленінізму, щоби під такою фасадом закрити націоналістично-самостійницькі поривання. Аргументуючи такими тезами, вони мабуть стараються хоч назовні затримати статус совєтської людини, яка наділена різними правами Совєтською Конституцією. Але та інтерпретація на мою думку, хоч задовільна, все ж таки плітка, бо ті поривання дійсно, не можуть уважатися пориваннями совєтської людини.

Більш отверто в такому розумінні можна писати про людей, які або вже померли, або знаходяться в такій ситуації, що навіть окреслення їх, як несовєтських людей, у наших аналізах їм уже не пошкодить. Тому я буду вживати для прикладу лише тих, а других не буду називати, хоч загально згадаю тези, чи думки, висунені в їхніх творах.

Батьком, чи радше дійсним рушієм наймодернішого руху українства на

Рідних Землях це був Василь Симоненко. Симоненко важливий, не лише своєю глибокою національно-патріотичною поезією, але його найбільша заслуга, для нашої аналізи – це висунення нових, оригінальних понять, що суперечать доктрині марксизму-ленінізму. Мабуть легко зрозуміти колись-не значіння нових та оригінальних поетичних думок, коли пригадаємо колишнього многонадійного українського поета Павла Тичину, якого советський режим перемінив на "віршороба". "Віршоробство" – це мабуть найвищого роду творчість дійсно " советських людей". Ось наприклад, вірш "многонадійного" сучасного поета на Україні, члена Спілки Письменників України, Петра Шкрабюка з журналу "Жовтень", число 8, з 1973 року.

НАШІ ІДЕАЛИ

Ми йшли на бій за ідеали,
І на мети вівтар жертвний
Найкраще люди віддавали –
Життя, єдине й неповторне.

Усе ми на шляху здолали, –
І бачу я крізь часу призму,
Що найсвятіші ідеали –
Це ідеали комунізму.

Вони високі, наче небо.
Вони – чутливі камертони,
Що об'єднали довкіл себе
Десятки, тисячі, мільйони.

За них батьки боролись ревно,
Куючи світлу долю краю ...
Я ними в подиху щоденнім
Діла і помисли звіряю.

Поетичну філософію Симоненко поєднав з українським національним духом. Власне тоді, коли ми зрозуміємо Симоненка в такому змислі, ми зрозуміємо і натуру сучасного українського руху українських патріотів, а не " советських людей". Очевидно всі, що читали, хоч би мінімально Симоненка, добре зрозуміли його національні поривання висловлені у фразах, як напр.: " Хай мовчать Америки й Росії, коли я з тобою говорю", "Курде, бережи свої набої, але життя убивців не щади", "Україно, ради тебе мислю і творю..." Але, щоб дійсно зрозуміти велич Симоненка, треба зрозуміти, що без філософії висловленої в других творах Симоненка, в яких на перший погляд бракує національної тематики, ті національні фрази зацитовані вгорі, не були б досконалими, а саме, вони були б пориванням української советської людини, що вірить в Українську Радянську Соціалістичну Республіку, котра потребує лише зміни режиму /поодиноких людей/, щоби дійсно бути нашою батьківщиною. Доповнення й удосконалення своєї української націоналістич-

ної думки знаходиться навіть у вірші "Дід Умер", де автор пише, що він готовий повірити в царство небесне, але не може повірити, що разом з фізичною смертю того діда помруть усі його надії, переживання, тобто не залишиться сліду після смерті. Власне, тут виникає нове поняття для "совєтських людей", а саме : позагробове життя - очевидно поняття, що не знаходиться в доктрині марксизму-ленінізму. Це лише один приклад, який вказує на індивідуальне глибоке мислення поета, свого роду людини -творця, а не частини великої маси, чи великої машини. Власне з такого глибокого почуття індивідуалізму виростає дух українського націоналізму, дух вільний, а не упорядкований як машина, дух романтичний, дух індивідуальної приналежності до української нації. Марксистський соціалізм такого духа не знає і не може знати.

Українська духовність побудована на індивідуальності. Така духовність є настільки сильна в українському народі, що вона не дозволяє українцям стати дійсно совєтськими людьми. Тоді, коли різні нації /напр. в Африці/, як пише Мороз в "Заповіднику Берії" /сліпо і щасливо звикли гуртуватися в масу та поклонятися, як цілість, одному вождєві, український дух побудований на індивідуальності почувань. В есею "Серед Снігів", Валентин Мороз описує один приклад "одержимости", а саме, коли один член секти Свідків Єгови питається Левка Лукіяненко, що він знає, останній відповідає : "Коли б я був єдиним українцем на світі, я й тоді боровся б за Україну". Тут знову відзеркалена індивідуальна одержимість українського борця за свою націю.

Слід зазначити значіння слова "одержимість", що являється в творчості Мороза. Леся Українка мабуть окреслила те слово як "сподівання проти надії". Це власне те саме значіння, що Мороз подав, коли він ствердив, що Україна це квітка, що виросла серед снігів. "Одержимість" це також характеристика українського духу. Конкретно, фраза " Україна це квітка, що виросла серед снігів", знаходить значіння, коли ми зрозуміємо, хоч би в найновішій добі, як зрозуміли українські націоналістичні рухи 1920,30 і 40-их років. Очевидно, також блискучі приклади того знаходяться в історії козацької доби та в модерній добі, починаючи від Шевченка. Коли кажемо, що сучасний рух на Україні запалений українським національним духом, треба шукати тієї тяглости між попередніми віками та сучасністю. Конечність такої тяглости виринає в творах багатьох сучасних борців, які закликають український нарід не забувати про давнину, культуру,

традиції, та шукати свою ідентичність в соборах минулих традицій. Під політичним оглядом, багато постатей, відомих з сучасних подій, арештів, чи їхніх творів, були через різні причини також постатями минулих років, а головно періодів ОУН, УПА. Такими постатями це сл. пам. Михайло Сорока, член ОУН, його жінка Катерина Зарицька, Святослав Караванський, який був вперше заарештований в сорокових роках за співпрацю з т.зв. "субверсійними, націоналістичними групами", опісля випущений на волю перед закінченням 25-річного ув'язнення та вдруге заарештований за переступлення своїх обмежених прав /привілеїв/, його жінка Ніна Строката-Караванська, яка зазнала чимало переслідувань та вкінці арешт в 1972 році за те, що вона обороняла свого чоловіка, та Юрій Шухевич, син командира УПА - Романа Шухевича - Тараса Чупринки, який від 15-го року життя карається за "провини свого батька", бо він не хоче відцуратися його. Сам советський режим постійно стверджує, що усі рухи на Україні, зроджені фашистами, членами ОУН - націоналістами. За роки 1960-66, ні одна стаття не появилася в "Нью Йорк Таймс" про рухи на Україні, ані про судовий процес над правником Левком Лук'яненком та його колегами, ані про арешти 1965-го року. Нарешті 16 квітня 1966-го року, "Нью Йорк Таймс" подав до відома у великій статті, що складалася з 25-ти слів приблизно, що советська влада вважає, що якась чужа "шпіонажа", чи радше агенти вільного світу спричиняють "націоналістичну агітацію" на Україні. Чотири дні пізніше "Нью Йорк Таймс" написав, що советська влада вважає, що рухи на Україні спричинені українцями-членами ОУН, що виемігрували до Німеччини. Влада ствердила, що це націоналісти вислали шпівнів назад на Україну, щоби під'юджувати народ. Отже сам ворог правильно чи неправильно створив ту тяглість між сучасним опором руху владі науковців та націоналістичною боротьбою бійців ОУН й УПА.

Така тяглість існує дійсно і в творчості самих сучасних інтелігентів до такої міри, що думки декого з сучасних авторів легко можна за писання українського політичного мислителя 20 і 30 років :

" Українське відродження потребує людей нової якості, аристократів духа. Ми звикли по-плебейському реготати над словом "шляхта" і забули, що від нього походить також "шляхетність". Найбільше лихо України в тому, що постійні лихоліття зробили з нас націю плебеїв. А будівничі, елітарні якості може мати тільки аристократ..."
Це слова Мороза з есею "Серед Снігів".

Чи на перший вигляд ці думки не відзеркаляють і писань Дмитра Донцова?

Вони дійсно є настільки близькі, що їх тяжко розрізнити, хоч, очевидно, ми не аналізуємо різниці між аристократією Мороза та провідною вествою Донцова. Відкидаючи отже політичні устрої, легко побачити подібність між духовими аристократизмами Мороза та Донцова. Твори Мороза наскрізь подібні. Чи це дійсно може бути творчістю "совєтської людини", вихованої на принципах Марксистського соціалізму, ідеології побудованої виключно на матеріальних та економічних засадах? Радше це витвір українського національного духа побудованого на індивідуалізмі.

Коли нарешті зрозуміємо ідеї та принципи Валентина Мороза, тоді зрозуміємо і рух в сучасній Україні. У заглавній Віснику ч.7-8, з України, що появилася на весні 1974 року, знаходиться заява, чи радше редакційна стаття, під заголовком "Завдання Українського Вісника". В цій заяві стверджено, що цей журнал має безкомпромісний, антиколоніальний напрямок для національно-визвольної боротьби і боротьби за демократію - значить поняття зовсім протилежне російсько-марксистському соціалізму чи комунізму, що відкидає демократію, а на її місце ставить сцентралізовану диктатуру пролетаріату.

Недавно американський коресподент, Майкел Паркс, в статті, що появилася в американському часописі "Де Сан" з Балтімор, написав, що український дисидентський рух зростає в Україні довкола постаті Валентина Мороза. Коресподент ствердив, що Мороз це палкий український націоналіст. Далі він подає, що український рух розповсюдив летючки, в яких стверджено, що Мороз це дійсний український патріот, який віддає своє життя для того, щоби звільнити свою батьківщину. Ці летючки закликають українських патріотів іти за закликом Мороза та боротися за волю. Вони також закликають українців перевести акцію проти російського режиму, який старається знищити український національний дух. Далі стверджено, що вільна та самостійна Україна це ціль можлива до здійснення, але лише тоді, якщо ми вже почнемо організуватися. Заявляють, що можливо Україна залишиться соціалістичною під економічним оглядом, але в жодному випадку вона не може залишитися совєтською, бо це синонім її цілковитої русифікації. Хоч американський коресподент називає цей рух дисидентським, всі його зауваги доказують, що рух не є дисидентським, а радше націоналістичним. Далі автор пише,

що київське радіо у відповідь на закиди Заходу, щодо переслідування української інтелігенції ствердило, що Морозові дійсно належить ув'язнення, бо його писання оплямало советську систему та що це справедливий вирок за анти-советські злочини. Стаття в "Де Сан" також ствердила, що Зеновія Франко також у відповідь на закиди Заходу, написала статтю, в якій вона заявляє, що ув'язнення Мороза це лише осто-рога режиму, щоби Мороз відкинув свої погляди та індивідуалістичні стремління. Отже ясно, що за індивідуалізм в СССР строго карають, бо він є проти системи. Очевидно, що ця стаття могла бути провокаційною, але навіть, якщо вона була такою, це лише доказує, що режим в СССР мусить провокувати, бо він дійсно боїться, що існує націоналістичний рух на Україні.

Подібні ідеї про індивідуалізм, про свободу думки та про український національний рух, знаходяться в творчості багатьох сучасних літературних геніїв. Вони твердять, що мистецтво це творчість тих, що інтелектуально вільні. Поневолений ум – це також поневолений дух. Український дух робить українців націоналістами. Цей дух вимагає волі. Тому советський режим арештує українську інтелігенцію на Україні, бо це власне ум української нації. Він думає, що разом з поневоленням українського ума, зможе поневолити і український дух. Оди сучасний український інтелігентіаліст на Україні в своїм творі оповідає про плем"я, яке жило в лісах разом з вовками. У мові того племені вовк є жіночого роду. Вовк представляє батьківщину. Це її символ та прапор. Коли під час однієї війни плем"я переселено з гір в іншу околицю, чомусь і вовків не стало в тих горах. Вовки не могли жити без племені. Вони не хотіли бути прапором для чужинців. Вони не пішли на північ за племенем. Плем"я на півночі лягло на дорогах зимними трупами. Так само і народ, не може жити без своєї інтелігенції. Коли в 1965 році та в 1972-му, виарештовано стільки української інтелігенції, намір режиму був, щоби таким чином знищити українську націю. Інтелігенція була носієм українського духа. Без нього українська нація вимирає. Але ворогові не пощастило. Бо та виарештована інтелігенція не залишила народу. Національний дух далі залишився і став навіть палкішим, бо такі люди, як Мороз, перетворилися із звичайних людей у символи націоналізму. Вони перестали бути лише людьми з фізичними прикметами. Фізичне знищення Мороза, принесло духове відродження української нації.

Тому ідея самотійної України почала виглядати можливою до здійснення. Російські комуністи зі своїм економічним матеріялістичним світоглядом не зрозуміли, що дух багато сильніший чим матерія, що дух побудований на костях українських націоналістів, дає поштовх народові до національної боротьби.

Слова Шевченка важні і тепер :

" За горами гори, хмарами повиті,
Засіяні горем, кровію політі;
Зпокон-віку Прометея
Там орел карає,
Мо-день божий довбе ребра
І серце розбиває;
Розбиває, та не вип"є
Живущої крови,
Воно знову оживає,
І сміється знову."

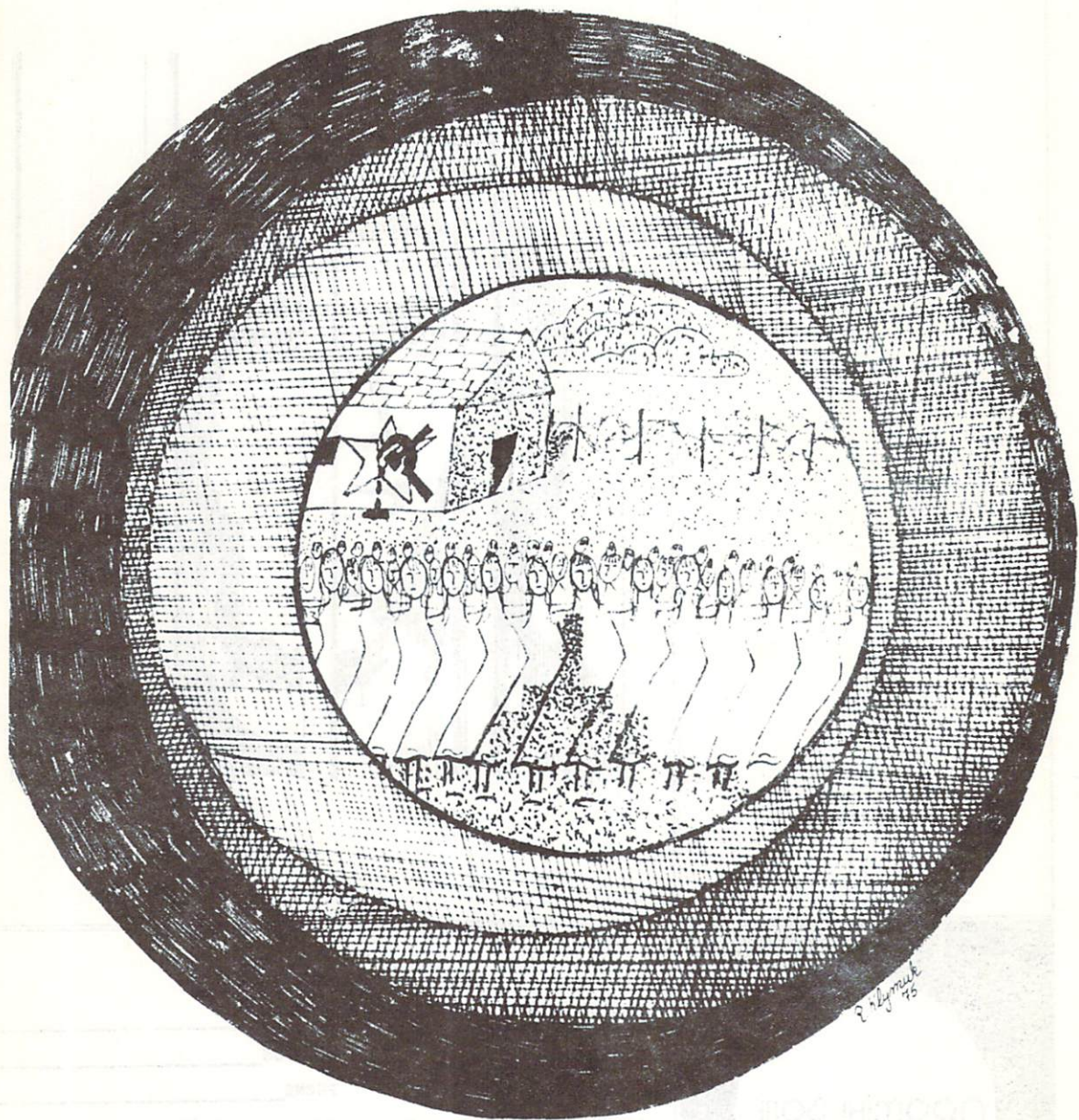

Голова Сепьорату ТУСМ-у

Д-р М. Сосновський

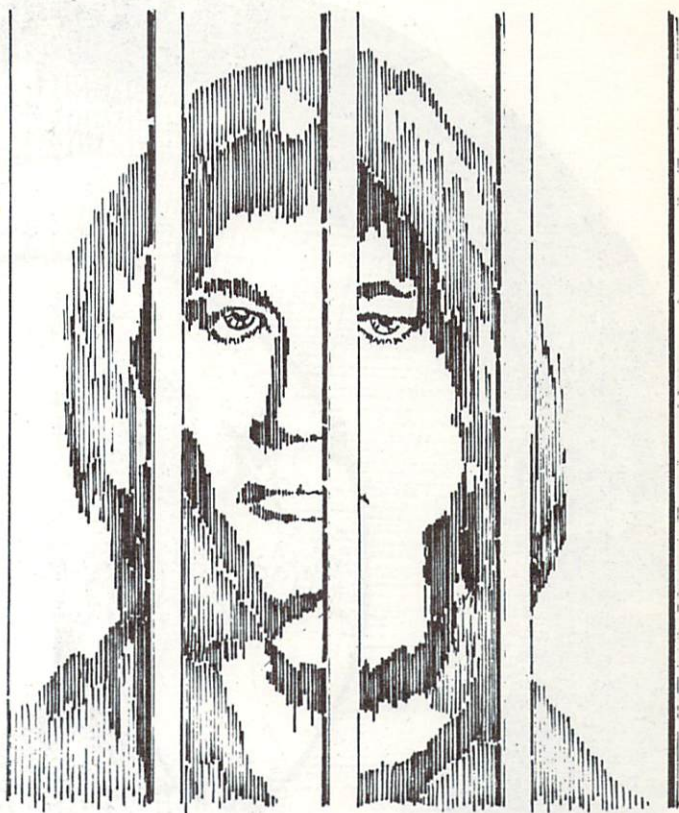
12.1.1919 - 7.25.75

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ

P. Lyman
45

Soviet Women's Year

SUBSCRIPTION BLANK

PROMIN VOLI

NAME _____

c/o ASKOLD LOZYNSKYJ

ADDRESS _____

42-48 77th STREET

PHONE _____

ELMHURST, NEW YORK 11373

PER YEAR 4.00

промінь волі

промінь боли